

Armele secrete: avionul fără pilot și celelalte

Avioanele robot. Torpilele aeriene. Torpile sburătoare. Tancul sburător. Submarinul sburător

Dacă este adevărat așa cum au afirmat-o personalitățile cele mai autorizate, că războiul a intrat într-o fază hotărâtoare, trebuie să ne așteptăm la apariția celor mai uimitoare arme și aparate de distrugere pentru cari „avionul robot” — ultima armă folosită până acum de germani, nu constituie decât un început.

De multă vreme se știa că, pentru ultima fază a războiului, cei doi adversari cari se înfruntă acum în vest — cele mai mari și mai avansate puteri industriale din lume — au pregătit o serie de arme al căror secret a fost păstrat cu strânicie pentru a le da toată puterea și a le păstra neștirbit efectul distrugător al surprizei.

Apariția tancurilor amfibii cu ajutorul cărora anglo-americanii au putut debarca pe coasta Normandiei, a primit astfel, fără întârzieri, replica tehnice germane: avioanele-roboti cari sunt conduse prin unde electrice răspândind panica în populația din Sudul Angliei.

Ne aflăm deci în plină ofensivă a tehnicii și industriei de război — și cu deosebire a tehnicii germane care, și de data aceasta a depășit orice previziuni. Prin ingeniozitatea, și precizia realizărilor ei.

GERMANIA-EXPLOZIBILUL AUTO-MOBIL „GOLIATH” ȘI HIDROAVIONUL URIAȘ „WIKING”

Țara cu cei mai mulți inventatori 9 INVENTATORI LA 10.000 LOCUITORI

Germania se poate fiil că este țara cu mai bogați în inventatori și invenții. Aproximativ de ea putem plasa numai Statele Unite ale Americii. Pe cântăreț vreme însă în USA proporția este de 5 inventatori la 10.000 locuitori, în Germania numărul este de 9, adică aproape dublu. Oficiul de Patente al Reichului a dat până acum nu mai puțin de 700.000 brevete, dintre care o mare parte se bucură de faimă mondială, în special invențiile din domeniul uneltelor tehnice. Este absolut cu neputință să enumerăm toate invențiile germane de care profită lumea întreagă. Dintre cele mai vechi, notăm câteva care au influențat mersul omenirii: tipărirea cărților, ceasul de buzunar, porțelanul, pompe de aer și gazul de cărbune. Dintre invențiile ultimilor 150 de ani cităm: litografia, penița de oțel, telegraful, bicicleta, elicea vaporurilor, mașina de scris, telefonul, dinamul, motorul în 4 timpi, automobilul pus în mișcare cu ajutorul a-estuii, lampa incandescentă cu gaz, motorul Diesel și microscopul electronic.

Industria germană de armament a produs în ultima vreme o nouă armă pentru trupele terestre, anume un purtător de explozibil sub forma unui mic vehicul cu șenile. Acest nou mijloc de luptă constituie o armă ofensivă admirabilă și este menită să servească în distrugerea tancurilor, câștigând obstacolelor de sărmă ghim pată și de orice alt fel. Noul purtător de explozibil, care poartă numele „Goliath” fiindcă duce către obiectivul ce urmează a fi nimicit o cantitate de explozibil incomparabil mai mare decât orice altă armă, nu este altceva decât un mic „baby-tanc” fără echipaj, în afară de motor și are o putere în încălzirea explozibilă de un fel cu totul nou și foarte eficient. Dacă noul tanc întâlnește în cale un obstacol solid se produce arderea și explozia încălzirii. Vehiculul alergică pe șenile ca orice tanc și poate merge prin urmare pe orice fel de teren.

Conducerea lui se face prin dirijare de la distanță. De regulă „Goliath” este trimis de la posturile de observație înaintate, de unde drumul lui către obiectiv poate fi urmărit. Purtătorul de explozibil, care merge cu o mare viteză, este dirijat în așa fel încât să folosească toate avantajele oferite de teren, rămânând astfel ascuns înaintea lui până în ultima clipă. Dar și atunci când adversarul îl descoperă la timp, e foarte greu pentru el să tragă asupra lui și să-l distrugă deoarece „Goliath” are un blindaj solid care nu poate fi străpuns cu armele ușoare. În afară de aceasta el oferă o țintă nefavorabilă având o înălțime foarte mică și viteza mare. Noua armă a fost introdusă cu mare succes, mai ales în cadrul apărării antitanc. După experiențele de până acum, „Goliath” constituie o armă antitanc de luptă în apropiere, a

a cărei contra-armă nu se va putea crea așa repede. Un fel de premergător al lui „Goliath”, cu totul inferior însă, l-a constituit în primele războaie din Răsărit elicele-mina folosite de bolșevici pentru distrugerea tancurilor germane: cămin în spatele cărora se fixa o mină care exploda în momentul când atânga pânzele tancului sub care intra câmbula. Ideea următoare a fost să se realizeze perfectă dezvoltarea tehnicii germane. În ultimii ani uzina de avioane a cunoscut întreprinderi germane „Blom și Voss” a imaginat și construit un nou hidroavion-cocă, aparat care poate fi scos din dreptul cel mai mare de tipul său în funcțiune asibil. Este destinat pentru transport, și fără îndoială că în timp de pace ar fi jucat un rol important în traficul aerian transoceanic. Hidroavionul are un fuselaj-cocă cu două etaje, lung de 37 metri, larg de 3,7 metri și cu înălțime maximă de 4,6 metri. Anvergura aripilor este de 46 metri. E pas în mișcare de 6 motoare BMW în sân cu elice de as sau de motoare Diesel-Junkers, instalate în bordul de aște al aripilor. Ca la majoritatea avioanelor fabricate de Blom și Voss, lungorul costă dintr-o țesătură de oțel în care se găsește întregul hidroavionului se ridică la o înălțime de 10 metri deasupra nivelului apei. Flotatoarele auxiliare, așezate sub aripă, pot fi complet ascunse în timpul zborului. Etajul de jos al fuselajului-cocă este liber pentru înlocuirea rezervelor. În etajul superior se găsește în față o cabină foarte spațioasă pentru pilotaj și navigație. Nu putem face o idee de mărimea spiritului de încălzire din faptul că hidroavionul „Wiking” transportă cea 100 soldați complet echipați. În total maximum de încălzire utilizează trece de 10 tone, în greutate totală de cea 50 tone. Aparatul are o masă de acțiune extrem de mare și o viteză la fel. Neîndoiel, acest hidroavion constituie o impresionantă performanță tehnică și un moment crucial pe drumul viteoză dezvoltării a traficului aerian transoceanic.

Avioanele roboți sau torpilele aeriene comandate prin unde electrice

Comandamentul german păstrează — cum era și de așteptat — cea mai riguroasă tăcere asupra avioanelor-roboti. Puterea de distrugere a acestor arme noi este completată prin imposibilitatea adversarilor de a se duce despre ce fel de aparate este vorba și ce fel de măsuri ar trebui să ia ca să le neutralizeze efectele distrugătoare. Se știe numai că noul avion este un fel de torpilă maripată, lansată pe principii rachetelor cu explozii consecutive — că seamănă cu un avion ce iaș în urmă o dâră luminoasă și că — odată ajuns asupra obiectivului ales își strânge aripile prăbușindu-se cu toată puterea lui distrugătoare asupra lui, pulverizându-l. Odată căzut, aparatul se distruge complet astfel încât nici un tehnician nu ar mai putea stabili, din examinarea eventualelor lui rămășițe, nici modul de construcție, nici metoda lui de folosire și conducere. Pierderea de material a acestor aparate este astfel compensată de siguranța că nimeni ei nu-i vor putea descoperi niciodată, secretul. Viteza „avionului-robot” este de 500 de km. pe oră și face aproape imposibilă atacarea ei cu aviația de vânătoare sau artileria antiaeriană. Pilotarea și lansarea lor asupra obiectivului se face prin mijlocul televiziunii și printr-un aparat telecromatic, care le face să semene, într-o oarecare măsură cu torpilele sburătoare, ale căror proiecte sunt cunoscute de tehnicienii și specialiștii militari, dar pe care le depășește cu mult

Perfecționarea armelor folosite în războiul marin și submarin

Nimeni n'a uitat sentimentul adăugat de îndrăznețelor fapte a submarinelor japoneze la Pearl-Harbour, nici sfârșitul tragic al mândrelor vapoare de linie engleze „Prince of Wales” și „Repulse” în largul de Konanant. Se știe acum ce sunt submarinul pitic care au atacat flota americană în insulele Hawaii. Unul dintre ele a fost lovit și capturat. Un comunist i-a înfățișat caracteristicile. O duzină de metri în lungime, un metru cinezic în lățime, dublu împingere, electric în adâncime și Diesel la suprafață, asigurându-i o viteză de 24 noduri pe oră înarmat cu două torpile de 457, are doi oameni pe bord: un ofițer și un manevrator de torpilă. Aceste submarine erau lansate pe apă de pe bordul unui crucișător, la o sută de mile în larg. Se spune că submarine încă și mai mici au fost studiate în Japonia pentru a atinge o viteză mai mare și o adâncime de scufundare impresionantă: se vorbește de două sute metri. Cum un submarin obișnuit nu trece de o sută, o sută douăzeci de metri, se vede diferența. Altele ar fi monoplane, mișcate simplu prin electricitate și înarmate cu o singură dar puternică torpilă.

Torpila s burătoare

Astfel, enorma capacitate de transport a „fortărețelor sburătoare” și a altor „urși ai aerului” a făcut mai de mult să se nască ideea „bombelor pilotate”. Era vorba în definitiv de bombe mari, de 1500-2000 de kilograme, înzestrate cu aripi de planare, atât cât trebuie ca pilotul să poată să conducă în picaj spre obiectivul vizat. În ultimul moment când ar fi sursă că atinge în punctul vital, se va salva cu paravântul și o trapă specială pentru aceasta va avea o luntră plantată de cauciuc și hrană pentru câteva zile în caz de folosire pe mare. Mai târziu, un inventator a propus să se înlocuiească pilotul uman prin televiziune și telecomandă radio electrică. E mai puțin eroic, dar ultra-modern. Acesto mici aparate ar fi adăugate torpile sburătoare mișcate de un motor acționând o elice care împinge și condusă de la distanță de un avion care ar putea să fie la o depărtare de douăzeci de kilometri. Ar fi un plus față de o mare încălzire de explozibil sau de un anumit număr de mici bombe.

Tancul sburător. Realizările armatei terestre

Armata terestră nu vrea să rămână în urmă aviației și marinei, construind și ea o mică mașină de recunoaștere care e în stare să transporte trei oameni și o mitralieră sau să remorcheze mici tunuri antiaer sau să ducă șapte oameni echipați. De abia trece de 50 metri în lungime și motorul său e un modest cu patru cilindri de zece cai putere, dar îl înalță să atingă aproape de 100 km. pe oră și să se cățere pe coasta la 70%. Înzestrată cu o tracțiune independentă pe patru roți, poate să se miște pe terenurile cele mai accidentate. Invenții cu un simplu coviltir, flotabilitatea sa îl înalță să treacă toate cursurile de apă. Un bombardier poate să transporte cu ușurință trei trăsuri de tipul acesta. Mai mult: infanteria ar putea să fie înzestrată cu „cuburi de mitralieră” mobile și rapide. Aceste tancuri în miniatură ar fi blindate și prevăzute cu șenile. Vor fi conduse de un echipaj de doi oameni și înarmate cu o puternică mitralieră sau armă automată. În cazul când tancul ar fi avariat, scesat ar putea, în nevoie, să fie demontat și transportat pe teren.

CITITI Timpul Familiei

Dar lăsa ceva mai fantastic: se vorbește din nou în mod serios de „tancul sburător” ca de o altă metodă de susținere și de un atac posibil, în stare să zboare pe deasupra liniilor dușmane și să mearse de trei sute de kilometri pe oră se liberă de aripi de cum a-duce pământul, înarmat cu două mitraliere, una în față, alta pe o furelă

Dessemenarea procedeei moderne prin sinteza carburanților sunt exclusiv invenții germane, ca și cuchiul sintetic „huma”, apoi obținerea zahărului din sfeclă, cu o metodă care a avut o influență covârșitoare asupra economiei mondiale. Numărul invențiilor germane în domeniul științific este imens, mai recent pe lângă sintezelor, al materilor artificiale, al materilor primie sintetice metalice și ne-metalice, care au dus la progrese uluitoare și de extremă importanță.

Armele noie de flăcări

RACHETELE

O ARMĂ NOUĂ, CUNOSCUTĂ... DIN CELE MAI VECHI TIMPURI de general de artilerie PAUL HASSE

Rachetele pentru focurile de artificii sunt o invenție foarte veche, venită probabil din China. Se pare că în China, peia anul 1000, au fost introduse pentru întâia oară rachetele. În scopuri practice, mai întâi pentru salvarea naufragiaților. În felul acesta era aruncată o fragmă de la coasta până la vasul esuat, ceea ce permitea oamenilor să ajungă pe țărm. Aceasta invenție a venit în Europa câteva secole mai târziu și n'a fost întrecută până astăzi de nici o altă metodă. În domeniul militar racheta este introdusă de multă vreme și intru în al scop. Aruncată în aer, se desface într-o întințitate de mică abluție luminoasă sau degăzuie și n'ce parăpăta având un recipient umplut cu o materie luminoasă, luminescând astfel avânt-zona în terenul din fața frontului. Astăzi aviația o utilizează pentru a lumina terenul de desăpuit al avionului.

Tot chinestii sunt probabil cei cari au introdus prima racheta ca mijloc de luptă. Dar când această metodă s'a cunoscută în Europa tururile se inventaseră deja; încărcate cu pulbere și proiectile plute sau incendiară, ele cădeau în tir mai precis și mai eficace. Din această cauză s'introducerea rachetei ca mijloc de luptă în Europa căsu din nou în uitare. Englezii o reluară mai târziu și o folosiră în campaniile lor din India. O fozosiră de asemenea și în Europa, de exemplu în 1807 în trădătorul atac asupra Copenhagii, săvârșit în până pace. Mai în urmă și celelalte națiuni studiară întrebunțarea rachetei ca armă de război.

Francozii se folosiră cu succes în 1859 în Algeria, pe mal țărmului glesii în China și rugii în luptele de-a frontiera chino-siberiană. Dar acolo era vorba de războaie coloniale împotriva unor popoare primitive. Rachetele de pe acea vreme par a fi fost prea puțin eficace pentru a fi utilizate în războaiele europene. Piesele de artilerie, în special tunurile cu șenile, spreia în țară, devenind tot mai puternice, rachetele căsară încotată în uitare. Artileria n'a recurs la ele nici în maroie războaie europene din a doua jumătate a secolelor 18 și 17 și nici în primul război mondial.

foarte limitată căci ea va avea nevoie să mai sufere mari transformări. Lucrul cel mai teribil, pe de altă parte, este continua lipsă a somnului. Corespondentul declară: Dacă ast putea să-mi doresc ceva în seară aceasta ar fi un somn lung, departe, cât mai departe posibil, la Boston sau altundeva, în orice caz în câteva mii de kilometri de arma germană. Ah! Cât urim corpi ex-losivii!

PRIMELE EFECTE ale noiei arme secrete

Berna, (Radior). — D.N.B.: După știrea din Londra publicată în „Courier de Geneve”, șlarul „Daily Telegraph” povestește în modul următor cele dintâi efecte ale noiei arme germane: La Londra și în tot sudul Angliei, lucrările de curățire ale ruinelor sunt în curs, pentru a salva victimele îngropate sub ele. Una din armele germane au căzut asupra unui lung șir de case

care au fost complet distruse. Acoperisurile au fost smulse și aruncate asupra altor case din străzile vecine, pricinind stricăciuni grave. La o distanță mai mare, un bloc a fost literalmente măturat. Nici adăposturile nu sunt absolut sigure contra noiei arme, a cărui putere explozivă este foarte mare. Intregi cartiere de case se prăbușez ca niște castele de cărți.

Avantajul cel mai important este că racheta nu necesită decât simpla tuburi de tabă, puțin costisitoare, ușor de fabricat așa că șase sau mai multe tuburi de acestea pot fi grupate pe un așez, pe un tanc sau pe un avion, pentru a permite să se lanseze rachetele într-un ritm viu și în salve. Ca atare rachetele sunt deosebit de indicate când este vorba de un tir foarte susținut într-un timp scurt. Efectul explozivilor este relativ limitat, dar depășirea de aer este extrem de mare și suficientă — ca și în minele lanșate de avioane — pentru a răsturna și distruge obiective ca oameni, tancuri, tunuri sau chiar case. Iată, de ce în lupta terestră racheta este o armă mai mult defensivă decât ofensivă. Defensorul se poate îngrope cu tunurile sale, sustrăgându-se astfel efectului distructiv al deplasării aerului, cel puțin parțial, în timp ce atacatorul, dacă vrea să-și continue acțiunea, este obligat să se expună cu armele sale grele acestei depășiri de aer.

Artileria rachetei este arma acțiunilor violente și de scurtă durată, o armă de tir pe suprafață și nu asupra unui obiectiv de proporții reduse. Pentru acest din urmă scop servesc tunurile, obuzierile și mortierale, pe care aruncătoare de racheta le pot completa dar nu înlocui. Greutatea lui mică asigură aruncătorului o mobilitate relativ mare și permite calibrul mari și foarte mari, cu enorme efecte de depășiri de aer. Desvoltarea acestei arme, totodată atât de veche și atât de modernă, nu s'a terminat încă. Toate marile puteri lucrează febril pentru a mări eficacitatea încălzirii explozive a rachetei, a la mări raza de acțiune până la distanțe scosote până astăzi fantastice și realizabile, și a la reduce ca prin nou îmbunătățiri diaperiunea la minimum. Și în acest domeniu putem constata că tehnica germană deține întâietatea.

„CU ACEASTĂ NOUĂ ARMĂ GERMANĂ NU VOM AJUNGE AȘA UȘOR LA CAPĂT” Declarațiile unui corespondent american

STOCKHOLM, (Radior). — D.N.B.: Un corespondent nord-american

se ocupă de noie mijloace germane de luptă și declară Joi dimineața că „cu această nouă armă germană nu

„Goliath” e în pregătire. Pe ste puțin timp va pleca în misiune

Goliath aproape de ținta sa

Mine marine pregătite în calea vaselor inamice